

C. Golar:

Vasovanje.

Travice diše čez polje,
lahen dež gre na podolje,
v pas me trdo klasje bije,
troje solnc mi v dušo sije,
kadar k devi grem, junak,
rž šumljá, zveni korak.

Pisana so gori lica,
izpod nje cinglja vodica —
Njena okna — rajske duri,
ko potrkam v tihi uri.
„Kje si hodil, fantek moj,
bliska se nebo nocoj.

„Noč ljubezni naglo mine,
hiti in se mí ne múdi,
belo se bleste blazine,
snežno plamene mi grudi,
in na njih ti zglavje bo —“
Rožni grm diši sladko.

Vetri jesenski . . .

Vetri jesenski po lesu vihrajo
v svobodni, razposajeni radosti,
bijejo hraste in lomijo bore,
pojejo pesem brezmejne prostosti.

Da so mi krila vetrov in viharjev,
da se razvijem višavam naproti,
z orlom pozdravim in z gromom objamem
na veličastni, visoki se poti!